

love, vi havde den Dag, Kommissionen var færdig med sine Overvejelser angaaende de overordentlig vigtige Spørgsmaal, den i øvrigt har til Behandling. Det er intet fremtrædende Spørgsmaal, og vi ere vist alle enige om, at hvis det blot havde været Spørgsmaalet om Lønninger for Militæretaten, der var Tale om at faa ordnet, var der ikke blevet nedsat en Kommission. Nej, naar vi tænke paa de Emner, Forsvarskommissionen skal beskæftige sig med, og som ville volde Vanskeligheder, tænke vi slet ikke paa Spørgsmaalet om Lønninger. Det Spørgsmaal komme vi nok over. Jeg har altid haft den Tro, at alle ærede Medlemmer vilde være med til at yde Lønninger for Militæretaten, som vare fuldt ud forsvarlige, og den Tro bygger jeg paa mine Erfaringer som 4aarigt Medlem af Tinget. Lønningsforhøjelser have ikke i den Tid stødt paa Vanskeligheder her i Tinget og heller ikke i det andet Ting. — De Spørgsmaal, jeg har tænkt, Kommissionen i første Række skulde beskæftige sig med, og som muligt kunde volde Vanskeligheder, er Spørgsmaalet om Organisation, Spørgsmaalet om Rekrutuddannelsens Varighed, Spørgsmaalet om, hvor vidt man overvejende skal lægge Vægten paa et Værn til Lands eller paa Søforsvaret, Spørgsmaalet om faste Punkter, Befæstninger osv. og i det hele Spørgsmaalet om den Størrelse, det militære Apparat skal have. Det bliver de Spørgsmaal, man maaske neppe i Kommissionen vil kunne opnaa den fornødne, i alt Fald ikke den forønskede Enighed om. Men jeg indser ikke — i det Stykke er jeg uenig med det ærede Medlem —, at der ved Vedtagelsen af det foreliggende Lovforslag kan gribes forstyrrende ind i Forsvarskommissionens Virksomhed. Forsvarskommissionen er jo sin egen Herre, den er fuldstændig frit stillet, og for saa vidt den beskæftiger sig med Lønspørgsmaalet, bygger den muligvis paa det bestaaende, eller, hvis den foreslaar nye Lønninger, tror jeg, der nok vil blive Enighed i Kommissionen om, hvor store disse skulle være.

Dernæst ønsker jeg at gøre nogle Bemærkninger til det ærede Medlem for Sorø (Poul Christensen), som ogsaa har haft Ordet i Dag. Det var egentlig ikke nogen lang Tale, det ærede Medlem holdt, men der var dog adskillige Ting af Interesse i den. Det ærede Medlem mener, at den politiske Situation er bleven saadan, at Højre bygger sit Haab paa den nuværende højtærede Konseilspræsident, og det ærede Medlem sagde om det ærede Medlem for

Hillerød (Dinesen) og det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (Martin Madsen), at deres Ansigter lyste af Glæde. Det synes jeg for Resten ikke, det ærede Medlem skulde være fortrydelig over, thi man skal ogsaa være glad, naar ens Medmennesker ere glade, selv naar ens Medmennesker ere ens politiske Modstandere. Saa rummelig skal man være i sine Anskuelser. Jeg misunder i alt Fald ikke mine politiske Modstandere en Glæde, Livet kan paa andre Maader være trist nok endda. For Resten skal jeg i Anledning af, at det ærede Medlem lægger den Betydning ind i, at de nævnte ærede Medlemmer bygge deres Haab paa Konseilspræsidenten og mene, at han har Betingelserne for at tilvejebringe en efter Højres Mening forsvarlig Ordning af Forsvarsvæsenet, sige, at det ikke er mig ubekendt, at der er faldet saadanne Udtalelser, og jeg skulde tage meget fejl, hvis man ikke skulde være i Stand til ved en lille Smule Iagttagelse at udforske Grundene til, at adskillige Højremænd ere komne med saadanne Udtalelser. Det er selvfølgelig, fordi disse Højremænd have opdaget, at der er Venstromænd, som i alt Fald tilsyneladende ere saa enfoldige, at de tillægge disse Udtalelser nogen Betydning. Vi kunne være overbeviste om, at hvis Venstre baade her og ude over Landet stod sluttet og enigt om det nuværende Ministerium, og ingen i Venstre lod sig forstaa med, at han tillagde saadanne Udtalelser fra Højres Side Betydning, skulde Højre snart holde inde med dem, thi saa affødte de ingen Virkning, og Menneskene have det nu gerne saaledes, at de ville se noget Resultat af deres Gerning. Jeg lægger derfor ikke Vægt paa, at adskillige Højremænd siger slikt, thi jeg er klar over, at disse Udtalelser vilde forstumme i samme Øjeblik, Venstre ignorerede disse Udtalelser, tog dem for det, de vare, og takserede dem til, hvad de i Virkeligheden vare værd.

En Bemærkning af det ærede Medlem for Sorø, som jeg endvidere kunde have Lyst til kort at omtale, er den, at „Intelligensen“ har forladt Venstrereformpartiet. Det forekommer mig, at jeg har hørt det før i Dag. Jeg skal ikke henvise til bestemte Bemærkninger, men naar jeg sammenholder mange Udtalelser baade i Pressen og paa Møder og maaske ogsaa her i Salen siden den 26. Januar 1905, og uddrager Kvintessensen af dem, forekommer det mig, at jeg har hørt noget i den Retning før: den 26. Januar 1905 forlod Intelligensen Reformpartiet. Selv om det